

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **L. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Černým
sídlem Ve Vinicích 553, 276 01 Mělník

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2025, č. j. MHMP 1033429/2025/Šed,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, Odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 6. 2025, č. j. P10-411066/2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu měl naplnit porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 41 km/h, za což je mu byla uložena pokuta ve výši Kč 10 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 8 měsíců.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že přestupkové řízení bylo zahájeno na základě oznámení od Policie ČR, správní orgán I. stupně měl za prokázané, že dne 23. 5. 2024 v 16:55 hodin, v Praze 10, na křižovatce ulic Murmanská, Nad Primaskou a Ruská, řídil žalobce motocykl v úseku s dovolenou rychlostí 50 km/h, žalobce měl jel minimálně rychlostí 93 km/h a při zvažení možné odchylky ve výši ± 2 km/h byla stanovena rychlost na 91 km/h.
4. Stanovení rychlosti motocyklu, který řídil žalobce, bylo provedeno nikoliv přímo na místě samém, ale dodatečně na základě vypracovaného znaleckého posudku č. 775-07/2024 ze dne 24. 7. 2024.
5. Znalec na základě kamerového záznamu vyhodnotil ujetou vzdálenost a rychlost, za jakou obviněný tuto vzdálenost urazil, z čehož dovodil pravděpodobnou rychlost 93 km/h a stanovil i možnou odchylku směrem nahoru i dolů o 2 km/h.
6. Žalobce podal do prvostupňového rozhodnutí odvolání, neboť rychlost vozidla nebyla prokázána nade vší pochybnost a správní orgán postupoval v rozporu se zásadou in dubio pro reo, a došlo tak k porušení práv žalobce, když mu byl uložen trest přísnější. Žalobce v odvolání uváděl, že správní orgán vycházel pouze z předloženého znaleckého posudku. Žalobce namítal, že správní orgán neměl k dispozici žádný jiný důkazní prostředek, zejména záznam z měřicího zařízení, které musí být kalibrované a schválené pro použití, protokol o měření, který obsahuje údaje o využitém zařízení, místě, čase a naměřené rychlosti či alespoň fotodokumentaci z automatických radarů, kde bývá přiložen snímek s rychlostí, registrační značkou vozidla a časem. Zároveň žalobce poukázal na skutečnost, že měřicí radary jsou schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h při zjištěné rychlosti do 100 km/h, respektive ± 3 % při zjištěné rychlosti nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru, zohlednit ji musí sám policista nebo strážník. Teoreticky může u řádně fungujících radarů nastat situace, že vozidlu, které objektivně jede rychlostí 50 km/h, ukáže jeden radar rychlost 47 km/h a jiný 53 km/h. Překročení rychlosti 50 km/h lze tedy považovat za spolehlivě prokázané až tehdy, zobrazí-li se na radaru rychlost 54 km/h a vyšší. Odvolací orgán přesto konstatoval, že skutkový stav věci byl zjištěn v rozsahu, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti, a znalecký posudek považoval za řádný důkazní prostředek, který rychlost vozidla vypočítává přesně. Stanovenou odchylku 2 km/h měl za správnou, neboť vyplývá z povahy použité metody a odborných pravidel. Odvolací orgán zároveň uvedl, že důkazní břemeno leželo na žalobci, když tvrdil, že správní orgán důkazní břemeno neunesl, a měl to být žalobce, kdo označí důkazy na podporu svých tvrzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. Žalobce s těmito závěry nesouhlasí. Nerozporuje skutečnost, že v době předtím, než došlo ke střetu motocyklu žalobce a osobního automobilu, když mu řidička osobního automobilu při odbočování vlevo nedala přednost v jízdě, v důsledku čehož došlo k dopravní nehodě, při které byl žalobce vážně zraněn, došlo ke katapultaci žalobce ze sedadla a k jeho pádu na komunikaci, překročil maximální povolenou rychlost 50 km/h, avšak má za to, že dosud nebylo jednoznačně a nade vši pochybnost prokázáno, že žalobce tuto rychlost překročil o 40 km/h a více, jak předpokládá ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
8. Žalobce považuje argument odvolacího orgánu o přesunu důkazního břemene na žalobce za absurdní. Správní orgán neprokázal, že žalobce překročil rychlost o 40 km/h či více, když dle názoru žalobce nemůže být znalecký posudek jediným důkazním prostředkem v této věci, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že dle závěrů znaleckého posudku měla být rychlost překročena o 41 km/h po započtení znalce stanovené odchylky. Žalobce se nedomnívá, že toto tvrzení by zakládalo přesun důkazního břemene, neboť je to právě správní orgán, který má nade vši pochybnost prokázat, že se skutek stal.
9. Žalobce požádal o vypracování revizního znaleckého posudku znalce zapsaného v seznamu znalců a tlumočnicků. Žalobce není schopen předjímat závěry učiněné znalce, nicméně se domnívá, že tento postup měl zvolit právě žalovaný, když žalobce tvrdil, že rychlost řízení nebyla zjištěna způsobem nezakládajícím důvodné pochybnosti. Ke dni podání této žaloby neobdržel žalobce vypracovaný znalecký posudek, tento bude do spisu založen později.
10. Žalobce trvá na svém stanovisku, že správní orgán měl zajistit další důkazní prostředky, kterými by byla rychlost žalobce prokázána způsobem, který by veškeré pochybnosti odstranil. Odvolací orgán se omezil pouze na konstatování, že v rámci zásady volného hodnocení není správní orgán vázán návrhem účastníka řízení, ani jedním typem důkazního prostředku. Uvedl, že znalecký posudek představuje řádný důkazní prostředek a přesnost výpočtu je přezkoumatelná.
11. Žalobce ve svém odvolání výslovně uvedl, že jestliže znalec v rámci výpočtu rychlosti vozidla uznává, že vypočtená rychlost může být až o dva kilometry za hodinu nižší, a správní orgán tak ve výroku uvedl, že obviněný jel rychlosti 91 km/h, pak je třeba vzít do úvahy, že takto stanovená rychlost vozidla nebyla naměřena kalibrovaným a schváleným zařízením pro měření rychlosti a existuje možnost, že rychlost vozidla obviněného byla nižší, a to až o jednotnou odchylku ± 3 km/h.
12. Žalobce se domnívá, že správní orgány měly zajistit provedení jiného důkazního prostředku, což s ohledem na nemožnost předložit výstup z měřicího zařízení, představuje právě vyhotovení revizního či nového znaleckého posudku.
13. V případě, kdy by nebylo prokázáno, že rychlost byla žalobcem skutečně překročena o více, než 40 km/h, žalobci by hrozil dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h) zákona o silničním provozu pokuta v rozmezí od 4 000 Kč do Kč 10 000 Kč a uložený zákaz činnosti by již jako správní trest nemohl být uložen. I s ohledem na tuto skutečnost měl žalovaný rozhodnout tak, že se prvostupňové rozhodnutí ruší.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Žalobce uvádí totožné námitky, které již byly vypořádány. Stěžejní žalobní námitka směřuje k neprokázání spáchání přestupku, neboť znalecký posudek není dostatečný k prokázání viny. Dále rozporuje toleranci, kterou stanovil soudní znalec ve svém výpočtu rychlosti, žalobce má za to, že měla být použita stejná odchylka, která je používána při měření rychlosti měřicím zařízením.
15. Znalecký posudek je legitimním důkazním prostředkem k prokázání tohoto protiprávního jednání. Ze znaleckého posudku ze dne 24. 7. 2024 jednoznačně vyplývá, že motocykl řízený žalobcem jel před střetem rychlostí 93 km/h. Vzhledem k šikmému úhlu kamerového snímání uvážil znalec toleranci v rozmezí ± 2 km/h. S přihlédnutím k zásadě in dubio pro reo tak lze dovodit, že v době střetu obou vozidel se motocykl pohyboval rychlostí nejméně 91 km/h. Znalecký posudek splňuje veškeré náležitosti stanovené zákonem č. 254/2019 Sb., o znalcích znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech. Znalec Jaromír Tesař, obor dopravy a strojírenství, je zapsán od 19. 12. 2007 do seznamu znalců a tlumočnicků evidovaném Ministerstvem spravedlnosti. Dále je připojena znalecká doložka, posudek má číslo dle znaleckého deníku, nechybí řádný podpis a otisk znaleckého razítka a provedení posudku je ve formě sešitu s očíslovanými stranami, obsahuje sešivací šňůru připevněnou k poslední straně přetištěnou znaleckou pečetí. Podklady, které byly při zpracování znaleckého posudku užity, je možné považovat za úplné, přičemž nebyly opomenuty žádné skutečnosti. Znalecký posudek není neúplný ani netrpí vnitřními rozpory.
16. Žádný právní předpis, včetně ust. § 79a zákona o silničním provozu, ani zákona č. 505/1990 Sb. o metrologii, nestanoví, že rychlost vozidla lze pro účely správního řízení prokázat výhradně výstupem z měřicího zařízení podléhajícího metrologickému ověření. Znalecký posudek vypracovaný na základě videozáznamu představuje řádný důkazní prostředek podle ust. § 56 správního řádu. Odchylka stanovená znalcem (± 2 km/h) vyplývá z povahy použité metody a odborných pravidel, nikoli z právní regulace technických měřidel, a sama o sobě nepředstavuje důvod k odmítnutí posudku. Přesnost výpočtu je přezkoumatelná a metodicky zdůvodněná, takže rychlost motocyklu lze považovat za věrohodně určenou. Absence záznamu z kalibrovaného měřicího zařízení, protokolu o měření či fotodokumentace z automatického radaru nevylučuje spolehlivé určení rychlosti, přičemž je důležitá především metodická správnost, přezkoumatelnost a odborná opodstatněnost použitých postupů. Ustanovení právních předpisů nevyžaduje, aby tato odchylka přesně kopírovala hodnoty běžně používané u kalibrovaných radarů nebo jiných měřicích zařízení. Věrohodnost a spolehlivost posudku není oslabena tím, že odchylka znalce je odlišná od obvyklé toleranční hodnoty. Posudek je metodicky přezkoumatelný a umožňuje jednoznačně určit rychlost vozidla, což zajišťuje správné a úplné zjištění skutkového stavu. Jakékoli drobné odlišnosti mezi hodnotou odchylky stanovenou znalcem a obecně používanou tolerancí nepředstavují důvod k pochybnému skutkovému závěru ani k odmítnutí posudku jako důkazního prostředku.

IV. Obsah správního spisu

17. Dne 23. 5. 2024 v 16:55 hodin se žalobce jako řidič motocyklu stal účastníkem dopravní nehody na křižovatce ulic Murmanská, Nad Primaskou a Ruská v Praze 10, v úseku s maximální povolenou rychlostí 50 km/h. Znaleckým posudkem č. 775-07/2024 ze dne 24. 7. 2024 byla stanovena rychlost motocyklu v před nehodovým ději a okamžiku střetu na 93

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

km/h, s možnou odchylkou ± 2 km/h, což znamená, že žalobce překročil povolenou rychlost minimálně o 41 km/h.

18. Po oznámení přestupku vydal správní orgán I. stupně dne 13. 3. 2025 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Proti příkazu byl podán v zákonné lhůtě odpor.
19. Správní orgán I. stupně dne 15. 4. 2025 vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to dne 19. 5. 2025. Zároveň správní orgán I. stupně informoval, že v souladu s ust. § 80 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), nenařizuje ústní jednání, neboť to není nezbytné pro zjištění stavu věcí. Součástí spisu je mj. protokol o nehodě, plánek místa dopravní nehody, úřední záznam o zajištění záznamu z kamer a jeho obsahu, CD se záznamem z kamer, úřední záznam o podání vysvětlení, znalecký posudek ze dne 3. 7. 2024 na přítomnost alkoholu a drog, znalecký posudek ze dne 24. 7. 2024 znalce Jaromíra Tesaře (obor, odvětví: doprava, strojírenství, ekonomika).
20. Zadáním znaleckého posudku znalce Tesaře bylo popsat pohyb obou vozidel, zjistit jejich rychlost v době střetu, popsat možnosti účastníků nehody z hlediska možného odvrácení nehody, určit místo střetu vozidel, popsat případné technické závady vozidel a posoudit jejich vliv na průběh nehody, posoudit z technického hlediska hlavní příčinu nehody. Znalec měl k dispozici protokol o nehodě, fotodokumentaci a plánek místa nehody, též podání vysvětlení obou účastníků nehody a videozáznam, tyto podklady hodnotil jako věrohodné, též provedl osobní prohlídku místa nehody. Znalec podrobně v posudku popsal místo nehody, popsal stopy zjištěné na místě (popis postavení vozidel po nehodě, krevní stopy). Znalec popsal obsah podání vysvětlení obou účastníků nehody i svědka. Znalec též osobně prohlédl obě vozidla. Znalec popsal technický stav obou vozidel. Součástí posudku jsou obrázky s polohou vozidel a označením času v jednotlivých fázích před nehodou a při střetu (i po něm). Znalec popsal použité vzorce a hodnoty, ze kterých vycházel. Znalec jednoznačně vymezil úsek, který motocykl za dobu, kterou zachytily kamery, ujel tj. 62,0 m a 2,4 s, což odpovídá rychlosti 25,8 m/s (93 km/h). Znalec vysvětlil, že vzhledem k šikmému úhlu kamerového snímání je třeba rychlost uvažovat s tolerancí v rozmezí $\pm 2,0$ km/h. Znalec též odpověděl na všechny zbývající otázky.
21. Zmocněnec obviněného se dostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí, avšak na místě se k nim nevyjádřil. Projevil vůli se vyjádřit písemně, a to dodatečně ve lhůtě do 26. 5. 2025, písemné vyjádření správnímu orgánu I. stupně nepodal.
22. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 25. 6. 2025 byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to pro porušení ust. § 18 odst. 4 tohoto zákona. Správní orgán ohledně otázky výše rychlosti vyšel ze znaleckého posudku ze dne 24. 7. 2024. Rychlost motocyklu byla vypočítána podle kamerového záznamu, kdy byla změřena vzdálenost 62 m, kterou motocykl ujel za 2,4 s, a to odpovídá rychlosti 25,8 m/s (93 km/h). Po zohlednění možné odchylky ± 2 km/h byla rychlost motocyklu v době střetu stanovena na 91 km/h.
23. V odvolání bylo namítáno, že správní orgán neunesl důkazní břemeno, neboť své skutkové i právní závěry opřel o důkazní prostředek, který je nepřípustný, a tudíž nemůže sloužit jako podklad pro rozhodnutí. Správní orgány jsou pro zajištění jednotnosti a správnosti měření

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

povinny používat k měření rychlosti pouze měřidel, u nichž bylo ověřeno, mají požadované metrologické vlastnosti, a to pouze pro dobu platnosti ověření, musí být splněny požadavky na kalibraci a certifikaci měřícího zařízení. Za účelem posouzení, zda byl spáchán přestupek, může jako důkazní prostředek sloužit primárně záznam z měřícího zařízení které musí být kalibrované až schválené, dále protokol o měření, který obsahuje údaje o zařízení, místě, čase a naměřené rychlosti. Důkazním prostředkem může být též fotodokumentace z automatických radarů, kde bývá přiložen snímek s rychlostí, registrační značku vozidla a časem. Je třeba poukázat na skutečnost, že radary jsou schvalovány s jednotkou odchylkou ± 3 km/h při rychlosti do 100 km/h. Překročení rychlosti 50 km/h lze považovat ve spolehlivě prokázané až tehdy, zobrazí-li se na radaru rychlost 54 km/h a vyšší. Správní orgán byl povinen rychlost 91 km/h upravit jednotnou odchylkou ± 3 km/h. Žalobci byl uložen „přísnější trest“, byla porušena zásada in dubio pro reo.

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že skutkový stav věci byl zjištěn v rozsahu, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti. Spáchání přestupku bylo bezpečně prokázáno a opírá se o nezpochybnitelné důkazní prostředky, zejména o oznámení přestupku učiněné orgánem Policie ČR. Součástí spisu je rovněž znalecký posudek ze dne 24. 7. 2024, č. 775-07/2024. Ze spisové dokumentace a provedeného dokazování bylo jasně prokázáno porušení povinnosti řidiče stanovené v ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Námitky týkající se měření rychlosti vozidla certifikovaným či kalibrovaným měřícím zařízením, absence záznamu z takového zařízení nebo údajné nepřípustnosti důkazního prostředku nejsou rozhodující pro posouzení skutku. Podle § ust. 50 odst. 3 správního řádu platí zásada volného hodnocení důkazů, podle níž správní orgán není vázán pouze návrhem účastníka řízení ani jedním typem důkazního prostředku. Žádný právní předpis, včetně ust. § 79a zákona o silničním provozu, ani zákon č. 505/1990 Sb. o metrologii, nestanoví, že rychlost vozidla lze pro účely správního řízení prokázat výhradně výstupem z měřícího zařízení podléhajícího metrologickému ověření. Znalecký posudek vypracovaný na základě videozáznamu představuje řádný důkazní prostředek podle ust. § 56 správního řádu. Odchylka stanovená znalcem (± 2 km/h) vyplývá z povahy použité metody a odborných pravidel, nikoli z právní regulace technických měřidel, a sama o sobě nepředstavuje důvod k odmítnutí posudku. Přesnost výpočtu je přezkoumatelná a metodicky zdůvodněná, tudíž rychlost vozidla lze považovat za věrohodně určenou. Absence záznamu z kalibrovaného měřícího zařízení, protokolu o měření či fotodokumentace z automatického radaru nevylučuje spolehlivé určení rychlosti, přičemž je důležitá především metodická správnost, přezkoumatelnost a odborná opodstatněnost použitých postupů.
25. Námitka odvolatele ohledně možné právní kvalifikace přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu není relevantní. Stanovená rychlost vozidla podle znaleckého posudku prokazuje překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 40 km/h a více, což odpovídá právní kvalifikaci dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Žalobce dovozuje možnost mírnější právní kvalifikace z toho, že znalec stanovil rychlost vozidla na 93 km/h a připustil možnou odchylku ± 2 km/h. Správní orgán I. stupně tuto možnou odchylku odečetl ve prospěch odvolatele a pro účely vedeného řízení dále vycházel z 91 km/h. Odvolatel tvrdí, že při použití obecně přijímané metrologické odchylky kalibrovaných měřících zařízení (± 3 km/h pro rychlosti do 100 km/h) by výsledná rychlost činila pouze 89 km/h a právní kvalifikace by měla odpovídat ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Tato úvaha je hypotetická a nemá oporu v provedeném dokazování. Stanovená rychlost vychází z přezkoumatelného a metodicky odůvodněného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

znaleckého posudku, a proto je správná kvalifikace přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Námitka týkající se údajného rozporu mezi znalcem stanovenou odchylkou a ustálenou praxí není relevantní. Odchylka ± 2 km/h byla určena odbornou metodikou znalce a vychází z povahy použité metody výpočtu rychlosti, nikoli z právní regulace měřicích zařízení. Ustanovení právních předpisů nevyžaduje, aby tato odchylka přesně kopírovala hodnoty běžně používané u kalibrovaných radarů nebo jiných měřicích zařízení. Věrohodnost a spolehlivost posudku není oslabena tím, že odchylka znalce je odlišná od obvyklé toleranční hodnoty. Posudek je metodicky přezkoumatelný a umožňuje jednoznačně určit rychlost vozidla, což zajišťuje správné a úplné zjištění skutkového stavu. Jakékoli drobné odlišnosti mezi hodnotou odchylky stanovenou znalcem a obecně používanou tolerancí nepředstavují důvod k pochybnému skutkovému závěru ani k odmítnutí posudku jako důkazního prostředku. Žalovaný uzavřel, že námitka ohledně údajných rozporů neoslabuje spolehlivost skutkového základu rozhodnutí a nemá vliv na závěr o spáchání přestupku. Námitka týkající se uložení „přísnějšího trestu“ není důvodná. Správní orgán rozhodoval na základě věrohodně stanovené rychlosti vozidla, potvrzené znaleckým posudkem a dalšími podklady, nikoli na základě spekulací či neověřených údajů. Zásada *in dubio pro reo* se uplatní pouze tehdy, pokud existují skutečné pochybnosti o spáchání přestupku nebo o jeho právní kvalifikaci. V předmětné věci však rychlost vozidla byla určena metodicky přezkoumatelným a odborně odůvodněným způsobem, což vylučuje pochybnosti ohledně spáchání přestupku a jeho kvalifikace podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Uložení sankce odpovídá závažnosti přestupku a její stanovení je v souladu s právními předpisy. Subjektivní pocit odvolatele o přísnosti trestu nevytváří právní pochybnost, která by zakládala porušení zásady *in dubio pro reo*.

26. K odvolatelově konstatování, že *„obviněný má v tomto případě za to, že správní orgán důkazní břemeno neunesl, neboť rychlost vozidla stanovena znaleckým posudkem nemůže být jediným východiskem pro určení, zda obviněný překročil dovolenou rychlost o 40 km/h a více“*, žalovaný zdůraznil, že účastníci řízení jsou na podporu svých tvrzení povinni označit důkazy. Tato skutečnost vyplývá ze zásady oficiality v přestupkovém řízení, kdy minimální důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Námitky odvolatele jsou pouze účelové, podané bez jakýchkoli relevantních návrhů, či důkazů pro svá tvrzení, s cílem vyhnout se postihu za přestupek. K ostatním dílčím námitkám uvedeným v odvolání odvolací správní orgán uvedl, že rozsah reakce odvolacího správního orgánu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud), tzn. že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 As 306/2020-27).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu: „*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*“
29. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 50 km.h⁻¹ a více.*“
30. Podle § 125c odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu: „*Za přestupek se uloží pokuta od 7 000 Kč do 25 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 4, písm. c), písm. e) bodu 2, 3 nebo 5, písm. f) bodu 2, 5, 7, 9, 10 nebo 15, písm. h) bodu 2 nebo 3, písm. i) bodu 1 nebo 4 nebo písm. j) nebo odstavce 2 nebo 3.*“
31. Podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu: „*Zákaz činnosti se uloží na dobu od 6 do 18 měsíců za přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 nebo 2, písm. c), písm. e) bodu 2, 3 nebo 5 nebo písm. f) bodu 2 nebo odstavce 3.*“
32. Správní orgán je dle § 50 odst. 3, věty druhé správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Zároveň dle § 3 správního řádu je úkolem správního orgánu zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Klíčové pro přezkum rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda si správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).
33. Soud neshledal opodstatněné námitky žalobce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu. Žalobce se domáhal postupu in dubio pro reo, žalovaný však postupoval v souladu s § 3 správního řádu a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na základě důkazů provedených ve správním řízení lze konstatovat, že všechny znaky skutkové podstaty přestupku byly naplněny. Další dokazování nepovažuje ani soud za nutné, žalovaný správně dospěl k závěru, že provedení dalších důkazů nebylo potřebné, neboť skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nevznikly žádné důvodné pochybnosti o správnosti těchto zjištění.
34. Soud přisvědčuje žalovanému, že v případě stanovení rychlosti neexistuje povinný důkaz, rychlost lze stanovit více způsoby, znalecký posudek je jedním z nich. Znalecký posudek je pečlivý a přesvědčivý, zohlednil všechny dostupné relevantní podklady, žalobce vůči němu žádné konkrétní výtky nevznsl. Žalobce vycházel jen z nesprávného názoru, že ve všech případech měření rychlosti je nutno aplikovat odchylku ± 3 km/h, obdobně jako u měření rychlosti radarovými měřiči. Určitá výše možné odchylky se však neváže k samotné skutečnosti, že jde o zjišťování rychlosti vozidla, avšak odvíjí se od použitého způsobu měření a stanovení rychlosti. Pokud jde o odchylku ± 3 km/h, jde o maximální povolenou chybu rychloměru RAMER 10 při rychlostech do 100 km/h (viz návod k obsluze, který soud provedl k důkazu při jednání), s touto chybou je počítáno i při procesu ověřování

metrologickým ústavem, zda je měřicí zařízení schopné správně změřit rychlost vozidla. Je zjevné, že jiný způsob stanovení rychlosti vozidla s sebou ponese i jinou výši možné odchylky. Znalec v projednávaném případě vysvětlil, že odchylku ± 2 km/h určil vzhledem k šikmému úhlu kamerového snímání.

35. Žalobce zpochybňoval znalecký posudek zcela obecně, žádné konkrétní námitky nevzněl, žádný důkaz k vyvrácení závěrů znalce nenavrl, žalobce až v žalobě uvádí, že již požádal o vypracování revizního znaleckého posudku, k výzvě soudu však posudek nepředložil. Na urgenci soudu ze dne 6. 1. 2025 zástupce žalobce upřesnil, že žalobce zadal znalecký posudek až po nahlížení do soudního spisu (tj. po 10. 12. 2025), posudek nebyl předložen ani při jednání soudu.
36. Soud tedy uzavírá, že v řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
37. Není tedy důvodná ani námitka, že skutek mohl být posouzen podle § 125c odst. odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (tedy že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více), neboť bylo spolehlivě zjištěno, že žalobce jel rychlostí 91 km/h, tedy překročil povolenou rychlost v obci o 40 km/h a více.
38. Pro úplnost soud dodává, že skutečnost, že rychlost byla v rámci skutkové podstaty dle bodu druhého překročena jen mírně, se zjevně odrazila na výši uložené sankce, když správní orgány uložily pokutu i zákaz činnosti při dolní hranici (když zvažovaly i přítěžující okolnost, že se přestupek stal na frekventované komunikaci v denní době, riziko ohrožení účastníků tedy bylo vyšší).
39. Žalobce dne 6. 1. 2025 soud požádal, aby zvážil odročení nařízeného jednání z důvodu, že po nahlédnutí do spisu začal shánět znalce, který by mu vypracoval nový znalecký posudek, posudek dosud není vypracován. Soud dne 7. 1. 2025 žalobce informoval, že důvody pro odročení jednání neshledal. Žalobce se snaží zpochybnit znalecký posudek ze dne 24. 7. 2024, o jehož existenci se dozvěděl dne 27. 3. 2025 (když mu byl doručen příkaz ze dne 13. 3. 2025). Zastoupený advokátem ve správním řízení byl od 3. 4. 2025, advokát se se spisem (a tedy i se znaleckým posudkem seznámil dne 19. 5. 2025). Žalobce měl možnost vznést konkrétní námitky ke znaleckému posudku případně obstarat si svůj znalecký posudek již před správním orgánem I. stupně. Zároveň žalobce ve své žalobě ze dne 23. 10. 2025 avizoval, že znalecký posudek předloží soudu, soud přípisem ze dne 19. 11. 2025 vyzval žalobce k předložení všech důkazních návrhů ve lhůtě dvou týdnů. Vzhledem k tomu, že na tuto výzvu nebylo nijak reagováno, soud nařídil jednání a opětovně vyzval žalobce dne 6. 1. 2025 k doložení důkazů ještě před jednáním nařízeným na den 8. 1. 2025, aby se soud mohl s důkazy seznámit a jednání nebylo zmařeno. Soud konstatuje, že žalobce měl primárně svůj posudek předložit správnímu orgánu, nesdělil žádný důvod, proč to nebylo možné. Zároveň soudu není zřejmé, proč když napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 10. 2025, nepřistoupil k obstarání nových důkazů dříve. Žádost o odročení nebyla ani doložena.
40. Ani při jednání soudu nebylo zjištěno nic, co by závěry správních orgánů zpochybnilo.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

41. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. ledna 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně